

Nagrajenci DLUM 2016 so se lani izjemoma prvič skupinsko predstavili najprej v galeriji "Iaroggia" v Pordenonu, šele kasneje pa v domači galeriji DLUM, takoj za lanskimi nagrajenci, ki jih italijanska razstava šele čaka. Tradicija predstavitev društvenih nagrajencev v Pordenonu predstavlja hkrati počastitev galerije "Iaroggia", saj direktorica Giovanna Lisa in kustos Enzo di Grazia ob otvoritvah zmeraj poudarjata pomen sodelovanja na najvišjem nivoju, vedno pogosteje pa so na naših otvoritvah v njuni galeriji prisotni tudi predstavinki tamkajšnje mestne občine. Enako velja seveda za razstave nagrajencev DLUM v domači galeriji, saj pomeni ta vsakoletna razstava, poleg poznojesenske kolektivne, kjer se hkrati izbirajo nagrajenci, najpomembnejši društveni dogodek leta. Nagrajenci DLUM so po novem sklepu umetniškega sveta samo trije (zaradi referenc), dodeli se lahko eventualno še posebno priznanje žirije, ki pa ne zagotavlja soudeležbe na razstavah. V letu 2016 je strokovna žirija tako dodelila nagrade za najboljša dela na skupinski društveni razstavi Slađani Matić Trstenjak (slika s kolažem), Zmagu Kovaču (leseni relief) in Otu Vogrinu (večkrlna montaža). Med tem ko so v okviru naravne tematike osnovni motivi tako pri Matić Trstenjakovi kot pri Kovaču pejsaži z drevesi oziroma gozdovi (pri slednjemu tudi voda v lesenih reliefih), sicer brez prisotnosti človeške figure, saj bi bil človek v neokrnjeni naravi le tujek, pa se **Oto Vogrin** posveča predvsem mestnim vedutam v vseh tehnikah, ki jih obvlada, torej grafiki, akvarelu in akrilu, vključno z raznimi kolaži in montažami. Dasiravno lahko v njegove urbane konstrukcije iz ozadja prodira narava, vendar bolj kot ne v smislu tujka, torej ravno obratno kot pri prej omenjenih nagrajencih, pa v glavnem prevladuje arhitektura. Tisto, kar najpogosteje simbolizira naravo v Vogrinovih geometrijsko stiliziranih urbanih naseljih, so njegovi ovenčki, nastopajoči kot nekakšni logotipi in se "stoje" sprehajajo skozi bolj ali manj vse slikovne površine, kjer pa lahko včasih naletimo celo na kakšne pokemone, ki ironizirajo potrošniško mrzlico, obsedenost z digitalnimi igrkami in druge človeške norosti. **Slađana Matić Trstenjak** rada kontrastira svetlobno nasičeni, optimistično učinkujoči, pastelni kolorit neba, gozdov, polj, gričev in voda s temačnostjo globokih črnin grozečih gora, ki pa dejansko simbolizirajo demone vojne in nasilja nasploh. Umetničino oblikotvorje je že od daleč prepoznavno, sa gre za asimetrične mrežaste kompozicije s ploskovitim vtisom kolažiranja, s katerim pa tudi dejansko čedalje pogosteje dopolnjuje slikovne površine. Papirji, ki jih sama poslikava, imajo praviloma koničaste zaključke in so usmerjeni navpično navzdol, pogosto segajoč čez spodnje robove nosilcev, kot bi šlo za rečne slapove, ki čistijo neomadeževano naravo vsega zla. Pri **Zmagu Kovaču** zlepa ne najdemo temačnosti, saj njegovo naravo, točneje gozdove, prežarja mistična svetloba, ki prihaja iz notranjosti, iz duhovne globine. Njegovi gozdovi so lahko komponirani bodisi adicijsko, torej v izokefaličnih nizih, kot bi šlo za neskončne drevorede, bodisi centralno, ali bolje rečeno centrifugalno, kot bi drevesa sama žarela iz središča proti periferiji likovnega dogajanja. Na tokratni razstavi se umetnik predstavlja izključno s slikarskimi deli, torej brez lesenih reliefov, za katere je prejel nagrado, nekoliko zaradi sinergije z ostalima nagrajencema, predvsem pa zato, ker zaradi poškodbe desne rame ni mogel dokončati novega cikla lesenih reliefov, ki obeta zanimive nove rešitve. Predstavlja pa zato, poleg nekoliko starejših, tudi najnovejše slike, ki jih je zaradi poškodbe ustvaril, dobesedno, z levo roko.

Mario Berdič